

Arrest

nr. 311 918 van 27 augustus 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 2003.

De verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 30 augustus 2021.

Op 31 augustus 2021 dient de verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 februari 2023 wordt de verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 27 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(...)

U had een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 13 februari 2023 van 8u38 tot 12u26. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Van Der Haert, was gedurende het hele persoonlijke onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtoun te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent afkomstig uit het dorp Kandoo gelegen in het district Kama, provincie Nangarhar. U woonde daar samen met uw ouders, drie broers en drie zussen. Uw vader woonde vroeger in Surkhrod en verhuisde naar het district Kama omwille van problemen met uw paternale oom over vrouwen en kinderen. Uw vader en uw paternale oom hadden velden van uw grootvader geërfd gelegen in Surkhrod.

U verklaarde dat uw vader problemen kreeg met de oudste zoon van uw paternale oom, namelijk uw neef N. M., en dit twee jaar tot twee jaar en half voor uw vertrek. Uw vader schakelde een landbouwer in om zijn deel van de velden te bewerken, maar uw neef saboteerde hem in zijn werk. Uw vader wou eigenlijk deze grond verkopen aangezien hij liever een grond zou kopen in Kama of een extra auto in het kader van zijn werk als chauffeur. Uw neef vond dat hij deze velden niet mocht verkopen aangezien hij deze had geërfd van zijn vader. Uw paternale oom greep zelf niet in omdat hij bang zou zijn van zijn eigen zoon. Er waren ook verschillende gesprekken met uw neef over de kwestie rond de gronden, maar dit geraakte niet opgelost. Uw vader wou de gronden zelfs voor een lagere prijs aan uw neef verkopen. Uw neef wou dit echter niet en hij wou zelf het deel van de gronden bewerken en gaf slechts tien procent van de opbrengst aan uw vader. Hierdoor werden de landbouwers die uw vader inhuurde om zijn deel van de grond te bewerken lastiggevallen. Volgens uw moeder was uw neef daarnaast al een tien tot twaalf jaar lid van de taliban, maar u wist niet welke positie hij daar precies bekleedde. Ongeveer een maand tot een maand en half voor de jirga werd uw vader bedreigd door uw neef met de boodschap dat hij de gronden niet mag verkopen. Er werd vervolgens een jirga georganiseerd in Jalalabad in aanwezigheid van het dorpshoofd h. B., de hoofden van Surkhrod, uw vader, uw grootvader langs moederskant, uw paternale oom en uw twee neven. Uw vader kreeg hierbij gelijk en behield het recht op zijn grond. Uw vader bood ook opnieuw aan de gronden aan een lagere prijs te willen verkopen, maar uw neef was hier nog niet klaar voor. Uw neef stemde er wel mee in dat uw vader de gronden mocht laten bewerken zolang ze maar niet verkocht werden. Na twintig dagen nadat de landbouwer opnieuw de gronden van uw vader begon te bewerken hinderde uw neef opnieuw deze landbouwer en sloeg hem ook. Hierna ging uw vader spreken met uw paternale oom en hij zei dat hij de gronden wil verkopen. Een maand na de jirga werd uw vader in Kabul ada bedreigd door uw oom nadat uw vader met een koper was gaan kijken naar de gronden. Deze keer zei uw neef dat als uw vader nog iemand zou sturen voor het bewerken van de velden dat hij uw vader en zijn andere gezinsleden zou vermoorden. Uw moeder lichtte u hierover in, verkocht haar juwelen en regelde voor u en uw broer A. het vertrek uit Afghanistan.

U verklaarde dat u zeven jaar geleden uit Afghanistan bent gevlucht. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Italië, Frankrijk naar België, waar u op 30 augustus 2021 toekwam. U diende op 31 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef drie jaar en half in Turkije en daarna nog een jaar in Griekenland om eventueel terug te keren naar Afghanistan wanneer de problemen zich zouden oplossen en uw vader de velden zou kunnen verkopen. Het probleem werd echter nooit opgelost. Uw neef bleef uw vader hinderen via de landbouwer op zijn deel van de velden, maar verder gebeurde er niks meer. Uw vader probeerde nogmaals zijn deel van de grond te verkopen, maar uw neef wil het niet meer kopen. De laatste maanden voor de moord op uw familie bleef het rustig wat het grondconflict betreft. Uw oom zei in deze periode zelfs dat uw vader de gronden mocht verkopen, maar dit zou volgens u een excuus zijn om later uw familie te vermoorden. Uw vader werd opnieuw bedreigd door uw neef nadat hij de gronden wou verkopen. Een maand voor het persoonlijk onderhoud vernam u van uw tante dat uw ouders, zussen en broers (met uitzondering van uw jongere broer, W.) vermoord werden tijdens de nacht van 13 januari 2023. Uw tante vermoedde dat uw neef de moord pleegde, maar hij ontkende deze feiten en was zelfs aanwezig op de begrafenisceremonie. Momenteel kon u ook uw tante niet meer bereiken en u wist niks over uw jongere broer W.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Zo wist u het CGVS niet te overtuigen van de waarheidsgetrouwheid van het vluchtrelaas dat u voor de Belgische asielinstanties vooropstelde, en wel hierom.

Allereerst kan er vastgesteld worden dat u incoherente verklaringen aflegde over de reden waarom u gevlucht bent uit Afghanistan. U verklaarde dat u bent vertrokken omdat uw neef plots zei dat hij uw vader en zijn gezinsleden zou vermoorden als uw vader de grond zou verkopen (CGVS, p. 17-18). Echter verklaarde u ook dat uw vader dacht dat uw neef jullie nooit echt zou vermoorden (CGVS, p. 14). Dit staat haaks tegenover elkaar wanneer u vervolgens zei te zijn gevlucht omwille van de bedreiging van uw neef. Daarnaast zijn de vorige bedreigingen van de neef ook nooit tot uitvoering gebracht wat u wegsturen nog vreemder maakt in het kader van uw vader zijn gedachtegang (CGVS, p. 9, 10, 12, 13, 15, 16). Verder was het conflict reeds twee jaar tot twee jaar en half aan de gang vooraleer u en uw broer zijn vertrokken uit Afghanistan (CGVS, p. 11). Het is dus merkwaardig dat deze ene bedreiging dan wel maakte dat jullie zijn gevlucht. Ook besliste uw vader om de grond opnieuw niet te verkopen waardoor uw neef bijgevolg geen reden meer zou gehad hebben om zijn bedreiging ten uitvoering te brengen en uw dus vader geen reden meer had zijn twee zonen weg te sturen uit Afghanistan (CGVS, p. 16). Uit de beschikbare informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt bovendien dat minderjarigen en vrouwen normaliter geen doelwit vormen in het geval van dergelijke vetes. Al deze elementen samengenomen is uw aanleiding voor uw vertrek omwille van de bedreiging dus weinig aannemelijk.

Daarbij aansluitend is het eerder onaannemelijk dat deze kwestie plotsklaps geëscaleerd is tot de moord van uw volledig gezin, inclusief uw moeder en al uw broers en zussen. Voor deze moord was er namelijk nooit sprake van geweld tegenover uw familie in het conflict dat al ongeveer negen tot negen jaar en half bezig is. Er waren wel dreigementen, maar ook deze werden nooit uitgevoerd ondanks het feit dat uw vader de grond al eerder in het verleden wou verkopen (CGVS, p. 9, 10, 11, 12, 13, 15, 16). Meer nog, deze gevolgen overstegen nooit het niveau van mondelinge bedreigingen wat de reactie van uw neef om uw volledige gezin te vermoorden compleet disproportioneel maakt in vergelijking met de voorgaande feiten (CGVS, p. 12, 13, 14, 15, 16, 17). Het is dan ook weinig aannemelijk dat uw neef plots overging tot het vermoorden van uw volledige gezin (CGVS, p. 3). Daarenboven zou uw neef deze moorden niet eerder hebben kunnen plegen volgens u omdat hij wachtte tot ze hiertoe een kans hadden (CGVS, p. 20). Er kan niet ingezien worden om welke reden uw neef zo lang op een kans zou moeten hebben gewacht, gelet op zijn positie als talibanlid en het gegeven dat de taliban al sinds de zomer van 2021 aan de macht zijn en dus ook in uw district Kama al geruime tijd voor 2023 de controle hebben verworven.

Daarnaast werden zelfs de vrouwen vermoord wat vreemd is aangezien ze normaal buiten dergelijke kwesties vallen aangezien vrouwen geen bedreiging vormen voor het eigendomsrecht van de gronden (CGVS, p. 20). Uit de beschikbare informatie waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, blijkt dat vrouwen geen eigendomsrecht hebben en ze hadden dus ook in deze kwestie geen aanspraak kunnen maken op de gronden. Deze daden zijn dus totaal disproportioneel in de Afghaanse context en staan haaks op de pashtunwali.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw vader de leden van de jirga niet opnieuw consulteerde na de herhaling van de problemen (CGVS, p. 14). Er kan verwacht worden van iemand die zijn gelijk haalde bij de eerste jirga dat hij nog een jirga laat organiseren of toch minstens met de gezaghebbende personen de situatie opnieuw zou bespreken wanneer de problemen niet opgelost geraken (CGVS, p. 13-14). De loutere verklaring dat dit niet opnieuw werd georganiseerd omdat uw neef de eerste keer de beslissing ook al niet naleefde is hierbij onvoldoende verklarend (CGVS, p. 14). Er mag namelijk verwacht worden dat iemand die eerder al gelijk kreeg van de dorpsouderen meer moeite doet om het probleem definitief op te lossen in plaats van dit te laten aanslepen. Dit grondconflict bleef ook na uw vertrek nog geruime tijd voortduren met afwisselend het lastigvallen van de landbouwer en het praten over een verkoop van de gronden zonder dat er iets anders werd gedaan dan praten met de oom en de neef wat ook geen resultaat opleverde (CGVS, p. 16).

Tot slot is het vreemd dat uw paternale oom zich amper tot niet bemoeide met deze kwestie aangezien het eigenlijk gaat over zijn deel van de gronden (CGVS, p. 11). Het is weinig aannemelijk dat de rol van uw oom in het hele grondconflict zo beperkt bleef. Wanneer u hierover om een verklaring werd gevraagd gaf u aan dat uw oom schrik had van zijn zoon en zich daarom afzijdig hield (CGVS, p. 11). Echter iets later tijdens het persoonlijk onderhoud gaf u aan dat uw oom uw vader de bevestiging gaf om de gronden toch te verkopen (CGVS, p. 18). Dit is een vreemde wending in uw relaas aangezien uw neef absoluut niet wilde dat de gronden werden verkocht, uw oom schrik had van uw neef en uw oom voordien niets zou hebben gezegd over de gronden. Wanneer u hier om verduidelijking werd gevraagd gaf u vervolgens ook een compleet andere verklaring en zei u dat uw oom helemaal geen schrik had en dat uw oom het waarschijnlijk zou gezegd hebben om te laten uitschijnen dat het conflict opgelost was waardoor de moord niet aan hen zou gelinkt zijn (CGVS, p. 18). Dit wijst op een incoherentie in uw asielaanvraag wat de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder onderuithaalt.

U wist bijgevolg de dreigementen die ertoe hebben geleid dat u uw thuisland moest ontvluchten allerm minst hard te maken. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan er ook niet aangenomen worden dat uw familie zou zijn vermoord omwille van de vete met uw neef. U biedt geen zicht op de reële situatie van uw familie. Al deze elementen samen leiden dan ook tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker

aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende

ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35

van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u

niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

De kopie van de taskara van uw vader kan bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Dit document vormt immers louter een indicatie van de identiteit van uw vader, die hier op zich niet wordt betwist. U hebt geen enkel bewijsstuk neergelegd ter staving van uw asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen overgemaakt en is evenmin ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

De verzoeker brengt in het verzoekschrift een enig middel naar voor, waarin hij onder meer de motieven van de bestreden beslissing betwist en waarin hij gewag maakt van een actuele vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering. Omtrent dit laatste element wordt in het verzoekschrift als volgt geargumenteed:

“2.2. Betreffende de staatsgreep van de Taliban in augustus 2021 en de verwestering van verzoeker

Verzoeker heeft Afghanistan 7 jaar geleden verlaten (NPO, p. 5, NPO, p. 8), toen hij amper 13 jaar oud was. Zijn blootstelling aan de Afghaanse cultuur heeft bijgevolg maar enkele jaren geduurd.

Verzoeker heeft 3,5 jaar in Turkije gewoond (NPO, p. 8). Hij verblijft sinds bijna twee jaar in België (heeft hiervoor ook één jaar in Griekenland gewoond (NPO, p. 9)). Dit gunde hem de tijd om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit.

Verzoeker heeft zich aangepast aan de Westerse levensstijl (de integratie van vreemdelingen is trouwens één van de fundamenteën van het migratiebeleid van de Belgische asielinstanties sinds meerdere jaren). Hij kleed zich op een Westerse manier en gedraagt zich op een Westerse manier. Verzoeker heeft veel vrienden en is perfect geïntegreerd in de Belgische samenleving. Voor hem is het bijgevolg ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving.

Verzoeker werkt in België in een carwash.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet.

Voor verzoeker is het in dergelijke omstandigheden onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, om als "afvallige" te worden beschouwd.

De behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer in Afghanistan werd de laatste jaren uitvoerig besproken en gedocumenteerd. De bezorgdheid is unaniem.

In haar gezaghebbende "Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan", was de UNHCR in 2018 al van mening dat verwesterde terugkeerders een risicoprofiel hebben :

(...)

De onderzoeken naar de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, in het bijzonder van de EASO, du UNHCR, Asyls, de Vienna Institute for International Dialogue and Coopération en de antropoloog Friederike Stahlmann, werd gecompileerd door de Organisation suisse d'aide aux réfugiés in een artikel van 26 maart 2021 (stuk 3).

Wij lezen o.a. in dit rapport dat de duur van het verblijf in het buitenland een belangrijke rol speelt bij het risico op vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan :

« Durée du séjour à l'étranger. Plus les rapatriés ont passé de temps à l'étranger, plus il leur est difficile de dissimuler et de s'adapter aux changements de comportement et d'apparence. D'après le Danish Refugee Council (DRC), plus la personne est restée longtemps hors d'Afghanistan, plus elle était «éloignée» et plus elle sera soupçonnée d'être «occidentalisée» » (p. 6).

(Vrije vertaling : Duur van verblijf in het buitenland. Hoe langer terugkeerders in het buitenland hebben doorgebracht, hoe moeilijker het voor hen is om veranderingen in gedrag en uiterlijk te verbergen en zich aan te passen. Volgens de Deense Vluchtelingenraad (DRC) is het zo dat hoe langer de persoon uit Afghanistan is, hoe meer 'afgelegen' ze waren en hoe meer ze ervan worden verdacht 'verwesterd' te zijn).

Volgens de antropoloog Friederike Stahlmann, worden alle terugkeerders er impliciet van verdacht zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levenswijzen, o.a. ook op religieus vlak :

«Ces suppositions sont souvent liées à des caricatures de la vie quotidienne en Europe, comme l'idée selon laquelle en Europe, n'importe qui peut avoir des relations sexuelles avec n'importe qui, n'importe quand et n'importe où.

Apostasie et autres inconduites en raison de l'occidentalisation. Les inconduites attendues incluent diverses formes d'apostasie, telles que la négligence des devoirs religieux, les diverses formes de blasphème et vont jusqu'à la conversion au christianisme ou l'athéisme, ainsi que les relations extra-conjugales, la consommation de porc, d'alcool et de drogues. Selon Friederike Stahlmann, il suffit d'un séjour en Europe et de doutes moraux et religieux suscités par une adaptation prévisible à la vie quotidienne européenne pour éveiller le soupçon d'apostasie » (p. 6-7).

(Vrije vertaling : Deze veronderstellingen zijn vaak verbonden met karikaturen van het dagelijkse leven in Europa, zoals het idee dat in Europa iedereen seks kan hebben met iedereen, altijd en overal.

Afvalligheid en ander wangedrag als gevolg van verwestersing. Verwacht wangedrag omvat verschillende vormen van afvalligheid, zoals verwaarlozing van religieuze plichten, verschillende vormen van godslastering en zelfs bekering tot het christendom of atheïsme, evenals buitenechtelijke affaires, het eten van varkensvlees, alcohol en drugs. Volgens Friederike Stahlmann is het enige dat nodig is een verblijf in Europa en de morele en religieuze twijfels die worden gewekt door een voorzienbare aanpassing aan het Europese dagelijkse leven om de verdenking van afvalligheid te wekken).

Afghaanse terugkeerders zijn ook vaak het slachtoffer van discriminatie, uitstoting en geweld, vanwege hun familie, burens, de samenleving, maar ook de Taliban, die vandaag aan de macht zijn:

« D'après l'étude de Friederike Stahlmann, la violence à l'encontre des rapatriés ou de leurs familles en raison du rapatriement est non seulement prévisible, mais elle se produit dans un laps de temps très court. Comme un nombre important d'Afghans rapatriés quittent à nouveau le pays dans un court laps de temps, l'étude ne comprend que les expériences de 31 hommes qui sont restés dans le pays pendant au moins deux mois et pour lesquels des informations sont disponibles. D'après l'étude, sur les 31 personnes interrogées,

28 ont subi des violences. Friederike Stahlmann a divisé les 46 incidents de violence reportés en deux catégories. 22 incidents qui concernaient 17 victimes s'expliquent par le séjour en Europe ou le statut de personne rapatriée de force » (p. 8 en 9).

(Vrije vertaling : Volgens de studie van Friederike Stahlmann is geweld tegen terugkeerders of hun families als gevolg van repatriëring niet alleen voorspelbaar, maar vindt het plaats binnen een zeer korte periode. Omdat een aanzienlijk aantal teruggekeerde Afghanen binnen korte tijd het land weer verlaat, bevat het onderzoek alleen de ervaringen meegenomen van 31 mannen die minimaal twee maanden in het land verbleven en over wie informatie beschikbaar is. Volgens de studie hadden 28 van de 31 geïnterviewde personen te maken gehad met geweld. Friederike Stahlmann verdeelde de 46 gemelde geweldsincidenten in twee categorieën. 22 incidenten waarbij 17 slachtoffers betrokken waren, zijn te verklaren door het verblijf in Europa of de status van gedwongen gerepatrieerde persoon).

(...)

« Plus d'un quart des 31 rapatriés interrogés par Friederike Stahlmann ont subi des violences perpétrées par des membres de la population générale en raison de «caractéristiques occidentales» ou de leur passé en Europe. Pour l'accusation sur laquelle se fonde la violence, c'est-à-dire celle d'avoir perdu la foi et donc d'être devenu un infidèle (kafir), la violation des attentes religieuses et sociales respectives applicables suffisait.

Selon l'étude de Friederike Stahlmann, les conséquences vont de l'exclusion sociale en raison de la stigmatisation jusqu'au meurtre. L'étude du VIDC conclut également que les rapatriés ne sont pas seulement la cible des talibans ou de «l'État islamique» en raison de leur «occidentalisation», mais qu'ils sont également agressés et menacés par leurs familles et la communauté locale en raison des stigmates qui les désignent comme «trop occidentalisés» ou «infidèles» » (p. 10).

(Vrije vertaling : Meer dan een kwart van de 31 terugkeerders die door Friederike Stahlmann werden geïnterviewd, had te maken met geweld gepleegd door leden van de algemene bevolking vanwege "westerse kenmerken" of hun achtergrond in Europa. Voor het verwijt waarop het geweld berust, namelijk het geloof te hebben verloren en daarmee een ongelovige (kafir) te zijn geworden, was de schending van de respectievelijk geldende religieuze en maatschappelijke verwachtingen voldoende. Volgens het onderzoek van Friederike Stahlmann lopen de gevolgen uiteen van sociale uitsluiting door stigmatisering tot moord. De VIDC-studie concludeert ook dat terugkeerders niet alleen het doelwit zijn van de Taliban of 'Islamitische Staat' vanwege hun 'verwesterding', maar ook worden aangevallen en bedreigd door hun families en de lokale gemeenschap. verwesterd" of "ongelovigen".

Verschillende terugkeerders werden zelfs vermoord :

« Menaces et meurtres de rapatriés par les talibans. Le Refugee Support Network (RSN) a fait état en 2016 de deux cas, dans lesquels de jeunes hommes rapatriés ont été tués en raison de leurs séjours, respectivement en Grande-Bretagne et en Norvège. L'un des meurtres a été imputé aux talibans. L'un des meurtres a été attribué aux talibans, tandis qu'aucun détail sur les auteurs n'a été donné dans l'autre.

Dans son étude, Friederike Stahlmann décrit le cas d'un rapatrié dont les talibans avaient appris le retour en une semaine, puis l'avaient capturé et maltraité pendant trois jours afin de le punir pour sa fuite et de le forcer à coopérer. Selon Friederike Stahlmann, les talibans ont arrêté deux autres rapatriés à un point de contrôle. Ils ont été soupçonnés, car ils ne portaient pas de barbe. Plus tard ils ont été maltraités, car ils étaient soupçonnés de travailler pour des «infidèles». Friederike Stahlmann a mentionné également deux rapatriés d'Australie, dont l'un a été tué par les talibans, et l'autre a été grièvement blessé, et ce, simplement parce qu'ils avaient séjourné dans un pays «infidèle». D'après Stahlmann, ces deux exemples montrent bien qu'un séjour en Occident suffit pour justifier des persécutions. Amnesty International a également noté dans son rapport annuel de 2019, que de nombreux Afghans, lors de leurs retours, ont de nouveau été confrontés à des menaces et de la violence de la part de groupes armés et de milices locales auxquels ils avaient tenté d'échapper. Des groupes islamistes visent également des institutions afghanes qui s'occupent de rapatriés. Le 31 juillet 2019, quinze personnes ont été tuées dans une attaque contre le département des réfugiés et des rapatriés à Jalalabad. Cette attaque a été revendiquée par «l'État islamique». »

(Vrije vertaling : "Bedreigingen en moorden op terugkeerders door de Taliban. Het Refugee Support Network (RSN) rapporteerde in 2016 twee gevallen waarin teruggekeerde jongemannen werden gedood als gevolg van hun verblijf in respectievelijk Groot-Brittannië en Noorwegen. Een van de moorden werd toegeschreven aan de Taliban. Een van de moorden werd toegeschreven aan de Taliban, terwijl in de andere geen details over de daders werden gegeven. In haar studie beschrijft Friederike Stahlmann het geval van een terugkeerder waarvan de Taliban binnen een week hoorde van zijn terugkeer, hem vervolgens gevangen nam en drie dagen mishandelde om hem te straffen voor zijn vlucht en hem dwong om samen te werken. Volgens Friederike Stahlmann hebben de Taliban twee andere terugkeerders gearresteerd bij een controlepost. Ze werden verdacht omdat ze geen baard droegen. Later werden ze mishandeld omdat ze ervan verdacht werden voor "ongelovigen" te werken. Friederike Stahlmann rapporteerde ook het geval van twee terugkeerders uit Australië, van wie er één werd gedood door de Taliban en de andere ernstig gewond raakte, simpelweg omdat ze in een "ongelovig" land waren gebleven.

Volgens Stahlmann laten deze twee voorbeelden zien dat een verblijf in het Westen voldoende is om vervolging te rechtvaardigen. Amnesty International merkte in haar jaarverslag 2019 ook op dat veel Afghanen bij hun terugkeer opnieuw te maken kregen met bedreigingen en geweld van gewapende groepen en lokale milities die ze hadden geprobeerd te verslaan. Islamistische groeperingen richten zich ook op Afghaanse instellingen die zich bezighouden met terugkeerders. Op 31 juli 2019 kwamen vijftien mensen om het leven bij een aanslag op het Department of Refugees and Returnees in Jalalabad. Deze aanval werd opgeëist door de "Islamitische Staat".

De stigmatisering van Afghanen die reeds een asielaanvraag indienden in Europa werd doorheen de jaren systematisch geminimiseerd, met ernstige en dodelijke gevolgen.

Meer dan een jaar na de regimeverandering, is er nog heel weinig informatie beschikbaar over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders. Echter, aangezien de Taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan, en de Sharia-wet streng toepassen, zullen de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zijn.

Wij lezen toch in een artikel van september 2021 dat de situatie voor terugkeerders nog verontrustender is geworden na de machtsovername van de Taliban :

"Afghans who have been refused asylum in Europe and have ended up back in Afghanistan are now in serious danger from the Taliban, an Afghan aid worker has told InfoMigrants.

Thousands of Afghans whose asylum claims in Europe have been rejected and have been deported to Afghanistan in recent years are at even greater risk since the Taliban took control of the country, says the founder of an Afghan NGO, Abdul Ghafoor.

(...)

Over the past three weeks Ghafoor has received hundreds of messages from ex-returnees and their families who are stuck in the country and scared. "They are in hiding and trying to stay as low as they can," he said. "Few managed to get on evacuation planes. One or two have contacted me from Qatar."

(Vrije vertaling : Afghanen aan wie asiel is geweigerd in Europa en die weer in Afghanistan zijn beland, lopen nu ernstig gevaar door de Taliban, heeft een Afghaanse hulpverlener aan InfoMigrants verteld.

Duizenden Afghanen wier asielaanvraag in Europa is afgewezen en de afgelopen jaren naar Afghanistan zijn gedeporteerd, lopen een nog groter risico sinds de Taliban de controle over het land hebben overgenomen, zegt de oprichter van een Afghaanse ngo, Abdul Ghafoor.

(...)

De afgelopen drie weken heeft Ghafoor honderden berichten ontvangen van exteruggekeerden en hun families die vastzitten in het land en bang zijn. "Ze zijn ondergedoken en proberen zo laag mogelijk te blijven", zei hij. "Weinigen zijn erin geslaagd om op evacuatievliegtuigen te komen. Een of twee hebben contact met me opgenomen uit Qatar."

De objectieve informatie op dewelke de verwerende partij haar beslissing staaft, is ook heel somber betreffende de manier waarop terugkeerders vandaag waargenomen worden door de taliban. Wij lezen in het EASO-rapport van januari 2022 :

"On 30 August 2021, the Austrian newspaper Kronen Zeitung published an interview with Taliban spokesperson Zabihulla Mujahid. According to Mujahid he thought that many left Afghanistan out of fear due to propaganda, and that the Taliban are not happy that people are leaving Afghanistan although anyone with documents should be entitled to leave. When asked whether Afghan asylum seekers in Germany or Austria with rejected asylum claims and who had possibly also committed crimes would be accepted back into the country, Mujahid replied that they would be accepted if deported, and presented to a court to decide on how to proceed. It was not clear whether Mujahid referred to returnees in general or only returnees who had committed crimes in this statement.

Two days after the Taliban takeover, the Indian newspaper The Print published an article on Afghan women in India fearing that their families could be targeted by the Taliban for sending them abroad to study. One woman had reportedly asked her family to destroy all pictures of her without a hijab or posing together with male friends as well as embassy documents and degrees. An Afghan law professor expressed a personal concern as often being critical of the Taliban in, for example, social media. The source stated to have taken down any connections with family members, as well as photos, from social media platforms, and claimed that 'a lot of people' take similar precautions to safeguard contacts that are still under Taliban control. According to an Afghan human rights expert, there was a negative narrative on Afghans that had left Afghanistan among Taliban sympathizers and some Taliban segments. According to the source, people who had left were seen as not having any Islamic values or being on the run from things they have done. On the other hand, the Taliban have prioritised passports for Afghan labours working abroad as that would mean an income for the country. So, on one level the Taliban might understand the economic aspect, but on another level, know that many abroad disagree with them.

An Afghan law professor described two narratives of the Taliban on persons leaving Afghanistan to live in Western countries. In one narrative the Taliban said that people flee due to poverty and that it has nothing to do with any fear of the Taliban, but life is better economically in the West. The other narrative was about the elites that left: they were not seen as 'Afghans', but as corrupt 'puppets' of the 'occupation', opposed to the population. They were said to have no 'roots' in Afghanistan, so as soon as 'the foreigners' left, they took this group with them. This narrative could also include, for example, activists, media workers and intellectuals, and not only former government officials. According to the source the Taliban often said that a 'good Muslim' would not leave and that many who left for the West were not 'good enough Muslims'.

Dr. Andrea Chiovenda and Dr. Melissa Kerr Chiovenda, anthropologists at Zayed University, described a similar narrative that people who wants to leave are not 'the right kind of person' and not perceived as 'good Muslims'. However, they separated the tradition of Pashtun men going abroad for periods to work, which is a long tradition, from other Afghans who go away and stay in non-Muslim countries – which is not 'the right way to do it'. They further stated that in rural Pashtun areas a person wanting to leave for Europe or the US would in general be perceived with suspicion, and even persons having Western contacts³.

(Vrije vertaling :Op 30 augustus 2021 publiceerde de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung een interview met Taliban-woordvoerder Zabihulla Mujahid. Volgens Mujahid dacht hij dat velen Afghanistan uit angst verlieten vanwege propaganda, en dat de Taliban niet blij zijn dat mensen Afghanistan verlaten, hoewel iedereen met documenten het recht zou moeten hebben om te vertrekken. Op de vraag of Afghaanse asielzoekers in Duitsland of Oostenrijk met afgewezen asielaanvragen en die mogelijk ook misdaden hebben begaan, zouden worden toegelaten tot het land, antwoordde Mujahid dat ze zouden worden geaccepteerd als ze werden uitgezet en voorgelegd aan een rechtbank om te beslissen hoe verder te gaan. Het was niet duidelijk of Mujahid in deze verklaring refereerde aan terugkeerders in het algemeen of alleen terugkeerders die misdaden hadden begaan. Twee dagen na de Taliban-overname publiceerde de Indiase krant The Print een artikel over Afghaanse vrouwen in India die vreesden dat hun families het doelwit zouden kunnen zijn van de Taliban omdat zij hen naar het buitenland hadden gestuurd om te studeren. Een vrouw had naar verluidt haar familie gevraagd om alle foto's van haar te vernietigen zonder hijab of poserende met mannelijke vrienden, evenals ambassadedocumenten en diploma's. Een Afghaanse professor in de rechten uitte een persoonlijke bezorgdheid omdat hij vaak kritisch was over de Taliban in bijvoorbeeld sociale media. De bron verklaarde alle connecties met familieleden en foto's van sociale-mediaplatforms te hebben verwijderd en beweerde dat 'veel mensen' soortgelijke voorzorgsmaatregelen nemen om contacten te beschermen die nog steeds onder controle van de Taliban staan. Volgens een Afghaanse mensenrechtensdeskundige was er een negatief verhaal over Afghanen die Afghanistan hadden verlaten onder Taliban-sympathisanten en enkele Taliban-segmenten. Volgens de bron werden mensen die vertrokken gezien als mensen die geen islamitische waarden hadden of op de vlucht waren voor dingen die ze hebben gedaan. Aan de andere kant hebben de Taliban prioriteit gegeven aan paspoorten voor Afghaanse arbeiders die in het buitenland werken, omdat dat een inkomen voor het land zou betekenen. Dus op het ene niveau begrijpen de Taliban misschien het economische aspect, maar op een ander niveau weten ze dat velen in het buitenland het niet met hen eens zijn. Een Afghaanse professor in de rechten beschreef twee verhalen van de Taliban over personen die Afghanistan verlieten om in westerse landen te gaan wonen. In één verhaal zeiden de Taliban dat mensen vluchten vanwege armoede en dat het niets te maken heeft met angst voor de Taliban, maar het leven is economisch beter in het Westen. Het andere verhaal ging over de elites die vertrokken: ze werden niet gezien als 'Afghanen', maar als corrupte 'poppen' van de 'bezetting', in tegenstelling tot de bevolking. Ze zouden geen 'roots' hebben in Afghanistan, dus zodra 'de buitenlanders' vertrokken, namen ze deze groep mee. Dit verhaal kan bijvoorbeeld ook activisten, mediawerkers en intellectuelen omvatten, en niet alleen voormalige regeringsfunctionarissen. Volgens de bron zeiden de Taliban vaak dat een 'goede moslim' niet zou vertrekken en dat velen die naar het Westen vertrokken niet 'goed genoeg moslims' waren. Dr. Andrea Chiovenda en Dr. Melissa Kerr Chiovenda, antropologen aan de Zayed University, beschreven een soortgelijk verhaal dat mensen die willen vertrekken niet 'het juiste soort persoon' zijn en niet worden gezien als 'goede moslims'. Ze scheidden echter de traditie van Pashtun-mannen die voor perioden naar het buitenland gingen om te werken, wat een lange traditie is, van andere Afghanen die weggaan en in niet-moslimlanden blijven – wat niet 'de juiste manier is om het te doen'. Ze verklaarden verder dat in landelijke Pashtun-gebieden een persoon die naar Europa of de VS wil vertrekken in het algemeen met argwaan wordt bekeken, en zelfs personen met westerse contacten)

In het rapport van april 2022, waarop verwerende partij haar beslissing ook staat, lezen wij :

"There is limited information concerning the situation of persons perceived as 'Westernised' following the Taliban takeover. However, the Taliban have made clear statements regarding the required adherence to the Sharia"⁴.

(vrije vertaling : Er is beperkte informatie over de situatie van personen die na de Talibanovername als 'verwesterd' werden beschouwd. De Taliban hebben echter duidelijke uitspraken gedaan over de vereiste naleving van de sharia).

In dergelijke omstandigheden, biedt verwerende partij ons absoluut geen geruststellende garanties voor een veilige terugkeer van verzoeker.

Ondanks de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan voor de machtsvername, en ondanks het feit dat er redelijk van kan uitgegaan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sinds de machtsvername, is de beslissing voorbarig.

Verwerende partij verwijst ook naar het arrest nr. 235.658 van 29 april 2020 in dewelke Uw Raad de vluchtelingenstatus heeft erkend aan een verwesterde Afghaanse hazara.

Verder verliest verwerende partij uit het oog dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, bevat. Om te kunnen spreken van een gegronde vrees, moeten beide elementen aanwezig zijn en niet enkel het objectief element zoals gesuggereerd wordt door het CGVS.

Op basis van de UNHCR handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen, moet de vrees als gegronnd worden geacht als de eiser redelijkerwijs kan vastleggen dat het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden⁵.

Met betrekking tot het subjectieve element van de vrees, staat in het Handboek en richtlijnen aangaande determinatie van de vluchtelingenstatus dat « (...) La prise en considération de l'élément subjectif implique nécessairement une appréciation de la personnalité du demandeur, étant donné que les réactions psychologiques des individus ne sont pas forcément identiques dans les mêmes circonstances »⁶ (Wij onderlijnen).

(Vrije vertaling : De beoordeling van het subjectieve element impliceert noodzakelijkerwijs een beoordeling van de persoonlijkheid van de verzoekende partij, aangezien de psychologische reacties van personen niet noodzakelijkerwijs identiek zijn in dezelfde omstandigheden).

De UNHCR acht verder dat, hoewel de vrees op het eerste gezicht niet als redelijk wordt beschouwd, de vrees gerechtvaardigd kan zijn gezien alle omstandigheden eigen aan de zaak.

Verder bepaalt de wet van 15 december 1980 uitdrukkelijk dat rekening gehouden moet worden met “de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen” (artikel 48/6, §5, c)).

In casu, heeft verwerende partij de persoonlijkheid van verzoekende partij helemaal niet beoordeeld.

Voor verzoeker is het vandaag onmogelijk en denkbaar om terug te keren naar Afghanistan, omdat hij helemaal verwesterd is en ook op een Westerse manier denkt. Het zal voor hem onmogelijk zijn om zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse manier van denken. Dit op zich zou al een vervolging zijn voor verzoeker.

Verzoeker verwijst ook naar het voormeld arrest van 31 maart 2022 waarin Uw Raad van oordeel was dat “gelet op voormelde landeninformatie over de situatie van Afghaanse terugkeerders uit het buitenland, wordt verzoekende partij bijgetreden in haar betoog dat haar verzoek om internationale bescherming ook vanuit voormeld oogpunt moet worden bekeken. Er dient zorgvuldig onderzocht te worden of dit element ten gevolge van de gewijzigde Afghaanse context een feit is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. In acht genomen wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen” (punt 4.4.4.).”

De verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

De verzoeker heeft bij het verzoekschrift een kopie van het rapport “OSAR, “Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation», 26 maart 2021” met url-verwijzing gevoegd.

3.2. Aanvullende stukken

Op 18 januari 2024 maakt de verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij de volgende nieuwe stukken worden gevoegd (zie inventaris aanvullende nota verzoeker):

- Werkdocumenten van verzoeker

In de aanvullende nota zelf wordt toegelicht dat de verzoeker, sinds zijn aankomst in België, niet nagelaten heeft om naar een perfecte integratie te streven, dat hij sinds meerdere jaren werkt in verschillende carwash-bedrijven in Heusden-Zolder, Mol en Meise, dat hij een beetje Frans spreekt en dat hij soms alcohol drinkt. Tevens wordt benadrukt dat de verzoeker Afghanistan reeds 8 jaar geleden heeft verlaten, toen hij amper 13 jaar oud was, en dat dit door de commissaris-generaal niet wordt betwist. In de aanvullende nota wordt vervolgens gesteld:

“Zijn blootstelling aan de Afghaanse cultuur heeft bijgevolg maar enkele jaren geduurd, toen hij nog klein was. Dit element van het relaas van verzoeker, en de impact op zijn vrees in geval van terugkeer naar Afghanistan, werd op onvoldoende wijze geanalyseerd door de tegenpartij.

Verzoeker vreest een terugkeer omwille van zijn verwesterlijking, maar ook omdat hij Afghanistan al 8 jaar geleden verlaten heeft en dus helemaal niet gewend is aan de Afghaanse normen en waarden, aan de Afghaanse manier van leven en omgaan. De elementen die supra aangehaald werden, hebben inderdaad een belangrijke impact op het risico op vervolging dat verzoeker loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Door voormelde elementen geeft verzoeker, die inmiddels al acht jaar afwezig is uit Afghanistan, blijk van een “zekere openheid ten aanzien van westerse waarden en normen, die voor een Afghaanse jongen in de huidige strikt conservatieve en extreme patriarchale samenleving onder het taliban-regime zeer opvallend zijn en niet onopgemerkt zullen blijven in de Afghaanse gemeenschap” (RvV, arrest nr. 287 950 van 24 april 2023).

Het past dan ook, op zijn minst, om deze zaak terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor bijkomend onderzoek”.

Op 17 januari 2024 maakte ook de commissaris-generaal een aanvullende nota over overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt en waarin gerefereerd wordt aan volgende rapporten (met verwijzing naar de respectievelijke weblinks):

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus”, december 2023;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”, 14 december 2023.

In het laatstgenoemde rapport wordt uitgebreid geciteerd uit en gebruik gemaakt van informatie afkomstig uit “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, gepubliceerd in maart 2022 en in juni 2023, telkens met url-verwijzing in voetnoot.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve

rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat haar bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.3.3. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.3.3.1. Onderzoek in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

De verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en aanvullende nota, onder meer, naar zijn verwestering en de daaruit voortvloeiende vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban, die hem zullen beschouwen als een ongelovige en afvallige. Ook ter terechtzitting benadrukt de verzoekende partij dat hij door zijn verblijf in het westen dusdanig veranderd is dat hij niet meer terug kan naar Afghanistan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan Country Focus, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "Afghanistan security situation", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afgaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een mahram. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de facto-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘hudud’- en ‘qisas’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘zina’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘Zina’ is één van de ‘hudud’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘zina’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘hudud’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de facto-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘qisas’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘hudud’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over

de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", August 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan Country Focus", December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Wat betreft het toegedicht of toegeschreven karakter van de voormelde profielen, is het gezien de door beide partijen voorgelegde informatie mogelijk dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Ook in de "Country Guidance: Afghanistan" wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghaanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging. Het komt aan verzoeker toe dienaangaande concrete elementen aan te voeren.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu heeft de verzoeker verklaard te zijn geboren op 1 januari 2003 en Afghanistan te hebben verlaten zeven jaar voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat op 13 februari 2023 plaats vond en vijf jaar voor het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat werd afgenomen op 15 september 2021. Tijdens persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft de verzoeker verklaard dat hij vertrok in het seizoen van de bieten of de mais en dat het toen warm en niet koud was (zie NPO, p. 8). Deze verklaringen worden door de commissaris-generaal niet betwist. Uit deze verklaringen kan worden afgeleid dat de verzoeker Afghanistan verliet in de zomer van 2016, dit is op 13-jarige leeftijd, zoals hij ook in het verzoekschrift aangeeft. De

verzoeker heeft voorts verklaard dat hij reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk om in België aan te komen op 30 augustus 2021 en er op 31 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hij verklaarde gedurende drie en een half jaar in Turkije te hebben verbleven en gewerkt, en ongeveer één jaar in Griekenland (NPO, p. 8-9 en verklaringen DVZ, p. 12). Hieruit blijkt dat de verzoeker België is aangekomen op de leeftijd van 18 jaar en dat hij heden 21 jaar oud is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat er - bij gebrek aan identiteitsdocumenten van de verzoeker - enig geloofwaardigheidsonderzoek werd gevoerd inzake verzoekers verklaarde leeftijd. Evenmin werden er tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS inhoudelijke vragen gesteld omtrent de omstandigheden van verzoekers langdurige verblijf in Turkije en Griekenland. Aan de verzoeker werd enkel gevraagd waarom hij meer dan drie jaar in Turkije verbleef, waarop hij te kennen gaf dat hij niet verder kon reizen omdat de wegen heel moeilijk waren en dat hij tevens wachtte om eventueel terug te keren naar Afghanistan wanneer de problemen opgelost zouden zijn (NPO, p. 8). Hoewel de verzoeker in zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort had verklaard dat hij in Turkije in een fabriek had gewerkt, werd de verzoeker bij zijn persoonlijk onderhoud in februari 2023 op geen enkele wijze bevraagd omtrent de omstandigheden van zijn verblijf, tijdsbesteding en werk in Turkije. Ook over verzoekers verblijf in Griekenland werden geen nadere vragen gesteld. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing heeft de commissaris-generaal verzoekers verklaarde lange verblijf in Turkije en Griekenland, alvorens zijn reis verder te zetten naar België om er aan te komen op 30 augustus 2021, feitelijk aangenomen.

Voorts blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat de verzoeker een Facebook-, Instagram- en TikTokprofiel heeft (NPO, p. 4 en p. 8), en dat hij verklaarde dat hij in Afghanistan nooit naar de madrasa is geweest (NPO, p. 7) en dat hij in zijn dorp Kandoo (district Kama, provincie Nangarhar) ook nooit talibanleden heeft gezien (NPO, pr. 5 en p. 7). In de bestreden beslissing wordt hierover echter met geen woord gerept. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts dat de verzoeker niet nader werd bevraagd omtrent zijn tijdsbesteding en zijn maatschappelijke participatie in België.

In het verzoekschrift en de aanvullende nota benadrukt de verzoeker de zeer jonge leeftijd (amper 13 jaar) die hij had toen hij uit Afghanistan vertrok, waardoor hij maar kort werd blootgesteld aan de Afghaanse cultuur. De verzoeker stelt dat hij een beetje Frans spreekt, dat hij werkt, veel vrienden heeft en alcohol drinkt, en dat hij zich volledig heeft aangepast aan de manier van leven, denken en mentaliteit van de Westerse wereld. Hij brengt aan dat een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na in België een asielaanvraag te hebben ingediend en na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, een gevaar voor vervolging zal veroorzaken, a fortiori sinds de taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet. De verzoeker geeft aan dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan, aangezien hij omwille van zijn verwestering vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving die hem, gelet op de in het verzoekschrift uitvoerig aangehaalde landeninformatie, als "afvallige" zullen beschouwen. Bij de aanvullende nota voegt de verzoeker een aantal stukken omtrent zijn actuele tewerkstelling in België.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. De verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een "*de facto*"-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt.

In casu, en na aandachtig onderzoek van het administratief dossier, is de Raad evenwel van oordeel dat hij niet beschikt over alle noodzakelijke elementen om met kennis van zaken te oordelen over de nood aan internationale bescherming in het licht van de vrees die de verzoeker aanvoert in verband met de (toegeschreven) verwestering of het overschrijden van religieuze, morele en/of sociale normen.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker geen "*concrete elementen*" heeft aangehaald "*waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming*". De commissaris-generaal erkent daarbij dat bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening gehouden worden met risicobepalende omstandigheden zoals de leeftijd en de duur van het verblijf in een westers land.

Echter, na lezing van het administratief dossier en in het bijzonder van de notities van het persoonlijk onderhoud (zie *supra*), moet de Raad vaststellen dat deze vrees niet als zodanig werkelijk is onderzocht,

hoewel de commissaris-generaal wel uit eigen beweging heeft gemotiveerd over de grond van die vrees in de bestreden beslissing en hij weet had van verzoekers verklaarde jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan en zijn langdurig verblijf elders, waarvan de laatste drie à vier jaren in Griekenland en in België. De verzoeker werd omtrent een eventuele vrees voor vervolging omwille van deze specifieke grond niet voldoende in de gelegenheid gesteld om zijn argumenten naar voren te brengen. Uit niets blijkt immers dat de verzoeker werd gepolst naar de wijze waarop hij thans als jongvolwassene zijn leven in België invult en al helemaal niet naar de eventuele gevolgen hiervan bij een terugkeer. Ook verzoekers voorafgaande en lange verblijf buiten Afghanistan (3,5 jaar in Turkije en 1 jaar in Griekenland) wordt in de bestreden beslissing op geen enkele wijze in rekening genomen bij een analyse van de impact hiervan op een eventuele actuele gegronde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker buiten enkele algemene vragen niet verder bevraagd werd naar zijn verblijf in Turkije en Griekenland en dit nochtans tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als (jonge) tiener. Daar waar de verzoeker geheel terloops (in antwoord op de vraag of hij nog contact heeft met dorpelingen/vrienden uit Afghanistan) verklaarde dat hij nog contact heeft met vrienden die hij maakte in Turkije en Griekenland (NPO, p. 6), werd hierop niet verder ingegaan. Hoewel de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep - waarbij hij zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, dient te betrekken in de beoordeling (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118 - moet er worden vastgesteld dat de Raad in deze stand van zaken echter niet in de mogelijkheid is gesteld om een dergelijk volledig onderzoek door te voeren.

Het wordt thans door de verweerder niet betwist dat de verzoeker reeds zeer lang voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021 uit Afghanistan vertrok en dit op een jonge leeftijd van 13 jaar, zodat hij het overgrote deel van zijn vormende jaren - dit zijn net de jaren die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen waarbij eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen - buiten Afghanistan heeft doorgebracht, waarvan de jaren van zijn adolescentie in Griekenland en België. De Raad merkt hierbij op dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus 2021, niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin de verzoeker als kind en jonge tiener in Afghanistan verbleef van bij zijn geboorte in 2003 tot in 2016. De normen en regels zijn door de taliban, de huidige *de-facto*-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd, ook in de gebieden die reeds voor de machtsovername onder hun controle stonden. De verzoeker werd weliswaar gehoord na de machtsovername door de taliban, doch uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat er niet werd gepolst naar de wijze waarop verzoeker zijn leven in Turkije en Griekenland invulde en thans in België invult, en al helemaal niet naar de eventuele gevolgen hiervan bij een terugkeer in het licht van het beleid dat actueel wordt gevoerd door de taliban.

Niettemin kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoeker tijdens zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, en vooral in de laatste drie à vier jaren die hij doorbracht in Griekenland en in België, en door zijn maatschappelijke participatie en tewerkstelling in België, in contact is gekomen met waarden, gebruiken en opvattingen, zoals de gelijke behandeling van mannen en vrouwen en het recht op vrije meningsuiting en godsdienstvrijheid, die haaks staan op het gedachtegoed van de taliban en dit tijdens zijn ontwikkeling als puber en adolescent, een cruciale levensfase waarin jonge mensen vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en opvattingen. De laatste jaren van adolescentie vormen tevens een belangrijke en bijzondere fase in de overgang naar volwassenheid, waar eigenheid, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen.

De Raad is dan ook van oordeel dat heden in hoofde van de verzoeker een aantal individuele elementen aanwezig zijn die risicobepalend kunnen zijn en waarvan moet worden nagegaan of deze, wanneer zij cumulatief worden beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging wegens een (toegeschreven) verwestering aan te nemen.

Daargelaten de eventuele ongeloofwaardigheid van het oorspronkelijke vluchtrelaas, dringt zich dus een verder onderzoek op naar verzoekers persoonlijke profiel en de mogelijke risico's die hij actueel loopt bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de bovenstaande elementen eigen aan zijn zaak. Evenwel laten de in de huidige fase van de procedure voorliggende elementen de Raad onvoldoende toe om een compleet en correct beeld te krijgen van het geheel van verzoekers specifieke omstandigheden, zoals hoger uiteengezet, zodat het ook niet mogelijk is om een beoordeling te maken van het risico bij een terugkeer.

3.4. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad in deze stand van zaken, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, het beschermingsverzoek van verzoeker dan ook niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 april 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE